

Olivera Gavrić Pavić

ZVUCI PRASKOZORJA I URBANOG PEJZAŽA

Izložba Internacionalnog likovnog karavana

Tihomira Kondeva 2005–2010.

Leonardo Centar, 23. 02–15.03. 2007.

"Sva ta muzika, zvuk boje, boja zvuka," 45 likovnih umetnika svih generacija iz 5 zemalja, Srbija, Makedonija, SAD, Bugarska i Crna Gora

Reč na otvaranju

U mesto bilo kakvih faktografskih podataka o učesnicima izložbe, njihovom broju, kvalitetu njihovog dela mislim da je kao uvod u ovo naše okupljanje najprilicnije nešto reći o onome što pokreće stvaranje i u krajnjoj liniji dovedi do izložbi. Izložbe i nisu krajnji cilj našeg rada. One su samo posledica, u najboljem slučaju posledica jednog teškog i mukotrpnog puta. Neko bi sa strane rekao da je stvaralaštvo lepo i bezbrižno, da se mi umetnici bavimo jedino estetikom. Ali ni estetika nije naš krajnji cilj. Pa šta je onda?

Za čim čovek uopšte traga? Šta ga vuče ka lepoti, šta hoće kada peva ili slika, da li samo da se izrazi kao biće ili i nešto više? Umetnost je uvek bila tu negde, vrlo blizu onostranog, na pragu sveta koji ne možemo videti. Mnogi su se upisivali na Akademije umetnosti instiktivno, tražeći sebe i u sebi Boga. Neki i nađoše. Lutajući stazama umetnosti neki su došli do samih vrata, a neki su ušli u manastirske obitelji. Ostavivši umetnost kao blagu hranu, kao majčino mleko pohrlili su ka težim zadacima, penjući se lestvicama duha i usavršavajući se u najvećoj umetnosti od svih umetnosti, u Molitvi. Tu nađoše sve, sve što je za život duha potrebno.

Nijedno veliko ljudsko delo, bilo to umetnost ili nauka nije stvoreno bez viđenja onostranog. Niko se nije mogao vinuti u materiju duše, u misticizam sveta oko sebe, a da nije bio ponesen i uznesen. Ko je jednom osetio vatru Najvišeg ni jedna ga vatra više ne može zagrejati kao Ta vatra. Luta i traži, crta, komponuje, lomi kamen da bi u kamenu pronašao iskru vatre, Put... Put do "zelena nevidiša", kako u dečijoj pesmici govori Jovan Jovanović Zmaj.

U lutanju za sobom i Bogom mnogi i zalutaše. Zameniše zlato za blato, bilo svesno ili nesvesno. Zaborav i neznanje učiniše im ovaj svet šarenom vrteškom. Ali smrt je tu. Ta najbolja učiteljica života. Tu je svaki dan i zašto o njoj ne govoriti? Ova sedmica, ovaj ponedeljak, 19-ti februar 2007-me započeo je sa smrću naše bliske koleginice i člana grupe Ametist, Snežane Marinković. Iznenadno, kao prolećni pljusak. Velika pouka za sve nas, velika reč i slovo koje je progovorilo sa one strane stvarnosti. Iza nje stojimo mi koji je volimo i njena dela, dela umetnosti i dela dobročinstva. Sve ostalo nije više važno, brojke i podaci su za one koji treba da ih beleže u istoriji umetnosti. I opet je to jedno mrtvo slovo na papiru. Živa je jedino naša ljubav i sećanje. Živi smo samo sa one strane grube svakodnevice, i spajamo se nevidljivo u neki mozaik daleko, među zvezdama.

Povodom izložbi Internacionalnog likovnog karavana većina učesnika je dala i svoje pismene izjave. Pročitala bih za kraj izjavu slikara, akademika, Mladena Srbinovića:

"Crtaj i piši možda tu leži sjaj za jednu ili više duša, ali neka te ne napušta misao da snaga tvog dela izvire iz skromnosti a kada si se u disciplini uzvisio – sasvim je sigurno da je ozbiljan trenutak da se vratiš na početak početka jer jezik forme i stila često nema nerv duše – stoga, što češće se vraćaš to bolje. I zato otkrivaj već davno otkriveno i shvatićeš da na samosvojan način otkrivaš i izražavaš i sebe i dalji hod... Crtaj, misli i urezuj s ljubavlju."